

Pirmas skyrius

– Džeida, Džeida, noriu šuniukų.

– Aš ruošiu namų darbus, –
paaškino Džeida, kai ant matematikos
užduočių lapo Tobis padėjo savo knygą.

– Prašaaaaauuu. Paskaityk man apie
šuniukus.

Džeida atsiduso. Dabar ji labiau
norėtų pertraukos. O paveikslėlių

knyga apie šunis buvo Tobio pati mėgstamiausia ir jis tol prašydavo Džeidos arba tėčio ją paskaityti, kol šie sutikdavo.

– Gerai, bet tik vieną kartą, – perspėjo ji mažąjį broliuką. – Turiu atlikti matematikos namų darbus. Be to, jau beveik laikas vakarienei – tėtis verda makaronus.

Tobis įsitaisė Džeidai ant kelių ir laimingas atsiduso,

kai ji atvertė knygą. Ši buvo jau tiek kartų skaityta, kad vos laikėsi viršelis. Tobis turėjo daugybę knygų, iš kurių

daugumą jam perdavė Džeida, bet nė vienos jis nemėgo taip kaip šios.

Džeida priglaudė smakrą prie švelnių Tobio plaukų ir pradėjo skaityti. Ji jau tiek daug kartų skaitė šią istoriją, kad beveik mokėjo mintinai. Taip pat ir Tobis, nors jam tebuvo ketveri.

– Geras šuo, – laimingas ištarė Tobis, kai buvo perskaitytas paskutinis puslapis. – Dar kartą!

– Dabar pats paskaityk, – pasiūlė Džeida. – Iki vakarienės turiu pabaigti ruošti matematikos namų darbus.

– Daaar kartą! – nesiliovė Tobis.

– Tobi, – šūktelėjo virtuvės tarpduryje pasirodęs tėtis, – gal nori man padėti padengti stalą? Atneštum peilius ir šakutes.

Tobis linktelėjo. Jis mėgo padėti. Džeida manė, kad tada jis pasijunta užaugusiu. Tad taip jausdamasis berniukas nuskubėjo į virtuvę, o tėtis nusišypojo Džeidai.

– Ačiū, mieloji. Jau baik tuos namų darbus. Vakarienė bus paruošta po penkių minučių.

Džeida užsikimšo pirštais ausis ir bandė sukaupti dėmesį į skaičius užduočių lape, o tuo metu tėtis su Tobiu dengė vakarienei kitą stalo kraštą. Kai ji baigė spręsti paskutinę užduotį, nors nebuvo tikra, ar teisingai sudėjo skaičius, tėtis pastatė ant stalo makaronus ir pomidorų padažą.

Per visą vakarienę Tobis nesiliovė čiauškėjęs apie šunis ir įkalbėjo tėtį dar kartą paskaityti knygą apie juos vietoj

pasakos prieš miegą. Nunešusi lėkštes į virtuvę Džeida grįžo, atsidususi klestelėjo ant sofos ir pagalvojo, kad būtų labai malonu turėti šunį, o ne tik apie jį skaityti...

Ji jau buvo kalbėjusi apie tai su tėčiu, bet jis manė, kad būtų per sunku. Džeidos mama mirė netrukus po Tobio gimimo, todėl tėtis turėjo ne tik rūpintis abiem vaikais, bet *ir* dirbti. Nors dabar, kai Tobis pradėjo lankyti vaikų darželį, pasidarė šiek tiek lengviau, vis dėlto tėtis pareiškė, kad neturi laiko dar ko nors prižiūrėti. Net kai Džeida pažadėjo padaryti viską, ko reikės šuniui, papurtęs galvą jis pasakė, kad tai ne taip lengva, kaip atrodo.

Tėtis dar pridūrė, kad Tobis per mažas norint turėti namuose šunį. Jei

vaikas išdykaudamas netyčia jį užgautų, šuo išsigandęs galėtų įkąsti. Nebuvo galima rizikuoti. Be to, išlaikyti šunį – brangu, nes kainuoja maistas, veterinaro paslaugos...

Džeida vėl atsiduso apie tai galvodama. Ji manė, jog tėtis teisus, bet neatrodė, kad tai teisinga. Mergaitė buvo tikra, kad jie būtų puikūs šuns šeiminkai. Abu vaikai labai mėgo šunis. Kai tėtis nusileido laiptais, Džeida įjungė televizorių, bet vis dar svajėjo apie tai, kaip būtų gerai turėti šunį.

Atsisėdęs šalia jos ant sofos tėtis žiūrėjo tai į televizorių, tai suraukęs antakius kažko ieškojo ant kelių pasidėjęs nešiojamąjį kompiuterį. Džeida žvilgtelėjo į ekraną, bet

nepamatė nieko įdomaus. Apsikeitimo daiktais svetainėje tėtis mėgino rasti, kam reikėtų seno Tobio vežimėlio, į kurį berniukas nebetilpo. Be to, Tobis jau gerai vaikščiojo. Kai tėtis kėlė į svetainę vežimėlio nuotraukas, Džeida pagalvojo, kad jis šiek tiek apdaužytas.

– Kas čia? – staiga susidomėjusi pasilenkdama paklausė Džeida, nes

tarp žaislų, spintų ir vaikiškų drabužių nuotraukų pasirodė įsimaišiusi šuns nuotrauka. – Gal kas nors ketina atiduoti šunį?

– Ne visai, – atsakė tėtis. – Tai svetainės „Myliu savo šuniuką“ reklama – joje šunų šeimininkams siūloma surasti žmonių, galinčių padėti prižiūrėti jų šunis.

– O kokia tai būtų pagalba? – susidomėjo Džeida.

– Hm... Manau, dažniausiai reikia pavedžioti. Pavyzdžiui, šuns šeimininkas turi būti darbe visą dieną, todėl klausia, ar kas nors norėtų pavedžioti jo šunį, sakykime, per pietus, arba net parsivesti jį namo ir kurį laiką pabūti kartu, nes palikti vieni šunys liūdi. Juos pasiimantys žmonės myli

šunis, bet galbūt patys negali jų laikyti, todėl taip bent šiek tiek laiko praleidžia su keturkoju.

– Bet... bet... – Džeida taip susijaudino, kad negalėjo nė žodžio ištarti. – Tai labai tiktų mums, tėti! Negalime turėti šuns, nes Tobis dar mažas, o tu labai užsiėmęs – dirbi ir mumis rūpiniesi. Gal tuomet galėtume pasiskolinti šuniuką! Gal galėtume? Prašau!

Tėtis sumirksėjęs nustebo, bet Džeida nesuprato kodėl. Jai atrode akivaizdu, kad jiems labai tinka pasinaudoti svetaine „Myliu savo šuniuką“. Savaitgaliais jie mėgdavo ilgai vaikščioti – eidavo į mišką arba prie jūros, dažnai kur nors sustodami užkasti, taip pat pasėdėdami, kol Tobis

supdavosi pakelės žaidimų aikštelėje. Džeida manė, kad šuniui irgi patiktų šiek tiek pailsėti.

– Nežinau, ar jie ieško tokių žmonių kaip mes, – lėtai ištare tėtis. – Nemanau, kad jie turi omenyje vaikus...

– O kodėl ne? – nustebo Džeida. – Mums patinka vaikščioti! Mes linksmi! Šuniui būtų smagu su mumis!

– Na, nebent šuo būtų draugiškas, – susimąstęs ištare tėtis. – Ramus, ne per didelis...

– Taip! – nudžiugo Džeida. Ji įsivaizdavo, kaip kartu su šunimi bėga smėlėtu paplūdimiu arba kaip jis šmirinėja miške uosdamas voverių kvapą. – Prašau, tėti, gal galime užsiregistruoti? Prašau.

Žiūrėdamas į ekraną tėtis akimirka susiraukė, o paskui linktelėjo.

– Gerai, – ištarė jis. – Bet nereiškia, kad derinsimės prie šuns, Džeida.

Be to, gal ne tuoj tokį rastume, o gal ir niekada nerastume tokio, kurį reikėtų pavedžioti. Taip pat būtų svarbu ir tai, ar šeimininkas, kuriam reikia pagalbos, gyvena netoliese. Tad per daug nesidžiauk.

Tėčiui lengva pasakyti, kad Džeida nesidžiaugtų. Bet kaip jai nesidžiaugti? Vis dėlto tėtis užsiregistravo svetainėje „Myliu savo šuniuką“ ir jie galbūt pagaliau turės šunį – na, beveik. Suprantama, tas šuo nebus *ju*, bet

bus galima jį pavadžioti ir su juo
pažaisti. Džeida galės nors trumpam
įsivaizduoti, kad jis priklauso jiems.

